

Kirjoita muutama sivu dekkarin alkuun, kun kyseessä on satamassa toimiva rosvojoukko

Dekkarin alku: "Sataman varjossa"

Kylmä tuuli viilsi sataman betonikentän halki, kantien mukanaan meren suolaisen hajun ja kaukaista lauttahuutojen kaikua. Yö oli pimeä, pilvet peittivät kuun, ja ainoat valonlähteet olivat satamavalot, jotka heijastuivat mustasta vedestä kuin hajanaisia kultahelmiä. Satama oli hiljainen, mutta ei tyhjä. Jossain varjoissa liikkui hahmoja – hiljaisia, nopeita, kuin mustia aaveita, jotka tiesivät tarkalleen, mihin olivat menossa.

He olivat viisi: joukko palkkasotureita, rikollisia ja entisiä merimiehiä, jotka olivat löytäneet toisensa saman katumuksen kautta. Heidän johtajansa, Viktor "Vinski" Korhonen, seisoivat varjossa vanhan konttilaivan vieressä, savuke huulillaan. Hänen kasvonsa olivat kivettyneet, ja hänen silmänsä seurasivat tarkkaan sataman liikkeitä. Viktor oli entinen merijalkaväen sotilas, ja hänen armeijapäivien jäljet näkyivät hänen tiukassa olemuksessaan ja terävissä liikkeissään. Hän oli oppinut, että hiljaisuus ja nopeus olivat tärkeämpiä kuin väkivalta – ainakin ennen kuin väkivalta oli ainoa vaihtoehto.

"Kaikki on valmista", kuiskui hänen vieressään seisova nainen, Mira. Hän oli joukon ainoa nainen, mutta kukaan ei uskaltaisi aliarvioida häntä. Mira oli entinen koodinmurtaja, ja hänen taitonsa olivat pelastaneet heidän nahkansa useammin kuin kerran. Hänellä oli mukanaan pieni kannettava tietokone, jonka näytöllä vilkkuivat sataman turvakameroiden kuvat. Hän oli ohjannut ne silmukan sisään, luoden heille aikaa tehdä työnsä.

"Hyvä", Viktor nyökkäsi. "Mennään."

He liikkuvat nopeasti ja hiljaa, kuin varjojen läpi. Heidän kohteenaan oli suuri rahtikontti, joka oli saapunut satamaan edellisenä päivänä. Sen sisällä oli jotain arvokasta – jotain, jonka vuoksi heidät oli palkattu. Viktor ei kysynyt kysymyksiä. Hän tiesi, että tieto oli vaarallista, ja mitä vähemmän hän tiesi, sitä parempi. Mutta hän arvasi, että kyseessä oli joko aseita, huumeita tai rahaa. Satamassa se oli aina jokin näistä.

Kontin luo päästyään Viktor nyökkäsi kahdelle miehele, Jarkalle ja Teemulle. He olivat joukon "voimamiehet", ja heidän tehtävänsä oli murtautua konttiin. Jarkka, pitkä ja lihaksikas mies, otti esiin voimapihdit ja alkoi leikata lukkoa. Ääni oli riittävän kova herättämään huomiota, mutta Mira oli varmistanut, että kukaan ei kuulisi. Turvakamerat näyttivät tyhjää, ja sataman vartijat olivat "sattumalta" poistuneet tauolle.

Lukko napsahti auki, ja Jarkka avasi kontin oven hitaasti. Viktor ojensi kätensä ja veti esiin pienen taskulampun. Valon säde paljasti kontin sisällön: pahvilaatikot, jotka oli pinottu huolellisesti seinää vasten. Viktor nyökkäsi jälleen, ja Teemu astui sisään, repien auki yhden laatikon. Hänen kasvoilleen levisi hymy, kun hän näki sisällön.

"Täydellistä", hän sanoi hiljaa. "Täsmälleen mitä meille luvattiin."

Viktor ei hymyillyt. Hän tiesi, että työ oli vasta alussa. Heidän piti nyt viedä tavarat ulos satamasta ilman, että kukaan huomaisi. Ja sitten heidän piti vielä selvitä palkkionsa kanssa – mikä ei aina ollut itsestään selvää. Viktor oli oppinut, että rikollisten keskuudessa luottamus oli harvinaista, ja petoksia tapahtui usein.

"Okei, kaikki ulos", Viktor komensi. "Meillä ei ole paljon aikaa."

He alkoivat kantaa laatikkoja ulos kontista, hiljaisesti ja tehokkaasti. Mutta sitten, kun viimeinen laatikko oli siirretty, Viktor kuuli äänen – askelia, jotka lähestyivät heidän suuntaansa. Hän vilkaisi Miraan, joka oli jo katsonut tietokoneensa näyttöä.

"Vartija", Mira kuiskasi. "Hän ei ole meidän listallamme."

Viktorin sydän sykähdeli, mutta hän pysyi rauhallisena. Hän nyökkäsi Jarkalle, joka veti esiin puukon. Viktor pudisti päätään. Ei vielä. Hän nosti kätensä, viittoen joukolle pysyä paikoillaan. He jäivät odottamaan, hengitys salpaantuneena, kun askleet lähestyivät.

Vartija, nuori mies liian suuressa univormussa, käveli hitaasti kontin ohi. Hänen katseensa liukuu heidän piilopaikkansa yli, mutta hän ei näe heitä. Viktor huokaisi hiljaa, kun vartija jatkoi matkaansa. Hän tiesi, että he olivat olleet onnekkaita. Mutta onni ei kestäisi ikuisesti.

"Menkää", hän kuiskasi joukolle. "Nyt."

He lähtivät liikkeelle jälleen, kantamalla laatikkoja kohti odottavaa pakettiautoa. Mutta Viktorin mielessä pyöri jo seuraava askel. Hän tiesi, että tämä oli vain alkua. Jokin sataman varjoissa kertoi hänelle, että heidän tiensä ei olisi helppo. Ja kun he olivat lopulta saaneet tavaransa autoon ja ajaneet pois satamasta, Viktor vilkaisi taustapeiliin. Hän näki sataman valot katoavan pimeyteen, mutta hän tiesi, että varjot olisivat aina hänen jäljissään.

Seuraavana aamuna satamassa paljastuisi rikos, ja poliisit aloittaisivat tutkintansa. Mutta Viktor ja hänen joukkonsa olivat jo kaukana, valmiina seuraavaan tehtävään. He tiesivät, että elämä rikollisena oli peliä – ja he aikoisivat voittaa sen, oli se miten vaarallista tahansa.

Jatka tarinaa siten, että yllättäen paikalle saapui turistijoukko

Jatko: "Varjojen häiriö"

Pakettiauto moottori käynnistyi hiljaiseen surinaan, ja Viktor painoi kaasua varovasti, ohjaten ajoneuvon hitaasti sataman betonikujia pitkin kohti pois pääsyä. Hänen takanaan istuva Mira tuijotti tiukasti kannettavaansa, sormet liikkuen näppäimistöllä kuin säveltäjä, joka poisti viimeiset jäljet heidän läsnäolostaan turvakameroiden tallenteista. Jarkka ja Teemu istuivat takana, hengitys vielä nopeutuneena, mutta kasvoilla tyytyväinen virne – he olivat jälleen kerran päässeet juuri ja juuri.

Mutta sitten, kun auto kääntyi viimeisen konttirivin takaa kohti sataman pääporttia, Viktorin kädet kiristyivät rattiin. Hän jarrutti äkillisesti.

"Vittu", hän mumisi.

Edessä, sataman portin lähellä, seisoj joukko ihmisiä – vähintään kymmenen, ehkä enemmän. Heidän seessään liehuva lippu ja ohjaajan äänekäs selostus kertoivat kaiken tarpeellisen: kyseessä oli turistiryhmä, yöretkellä satamaan. Ohjaaja puhui innostuneena sataman historiasta, ja turistit kuvasivat puhelimillaan valaistuja laivoja ja vanhoja nostureita. Yksi heistä osoitti suoraan Viktorin pakettiauton suuntaan.

"Ei helvetti", Teemu ärisi takapenkiltä. "Mitä nämä jäävät täällä tekevät? Eikö tämä ole yksityisaluetta?"

"Ei yöllä", Mira mutisi. "Normaalisti on, mutta tänään... odota." Hän rypisti otsaansa ja alkoi selata nopeasti papereitaan. "Kyllä, tässä on maininta jostain 'yöhistoriakierroksesta' – sataman 100-vuotisjuhlan kunniaksi. Se oli tänään. Unohdin sen kokonaan."

Viktorin leukapielet kiristyivät. Hänen suunnitelmissaan ei ollut varaa sellaiseen virheeseen. Hän katsoi peiliin. Pakettiauto oli vielä piilossa konttien varjossa, mutta turistien reitti veisi heidät suoraan heidän ohi. Jos he jatkaisivat eteenpäin, joku saattaisi nähdä heidät – tai huomata kontin, jonka ovi roikkui auki heidän takanaan.

"Meidän täytyy kääntyä", Viktor sanoi rauhallisesti, vaikka hänen äänessään oli terävä sävy. "Mira, etsi vaihtoreitti. Laine, valmistaudu peruuttamaan."

Laine, joukon hiljainen kuski, nyökkäsi ja tarttui vaihdekepin nuppiin. Mutta ennen kuin he ehtivät liikahtaa, yksi turisteista – nuori nainen punaisessa hupparissa – irtaantui ryhmästä ja lähti kävelemään heidän suuntaansa, puhelin kädessään.

"Varo, hän tulee", Mira kuiskasi.

Viktor painoi päänsä taakse, yrittäen pysyä näkymättömänä. Nainen pysähtyi vain muutaman metrin päähän autosta ja kohotti puhelintaan kuvaamaan kontteja. Viktor näki hänen silmänsä välähtävän puhelimen valossa. Jos nainen kääntyisi edes hieman vasemmalle, hän näkisi avoimen kontin oven – ja sen sisällä roikkuvan repaleisen pahvilaatikon, jonka he olivat jättäneet paikoilleen kiireissään.

"Jarkka", Viktor kuiskasi, "osta aikaa."

Jarkka nyökkäsi ja liukui hiljaa ulos auton takaovesta, kyyristyen konttien suojissa. Hän kaivoi taskustaan pienen taskulamppunsa ja heitti sen kauemmas, päin vastakkaista konttiriviä. Lamppu kilahti metallia vasten, ja ääni kaikui satamassa kuin kellon lyönti.

Turistinainen säpsähti ja kääntyi äänen suuntaan. "Hei, kuulitteko tuon?" hän huusi ryhmälleen. "Siellä voi olla jotain!"

"Ei helvetti", Teemu ärisi. "Nyt ne tulee tänne."

Ohjaaja ja muut turistit olivat jo alkaneet liikkua kohti ääntä. Viktor näki ohjaajan taskulampun valon heilahtavan lähemmäs. Hänen täytyi tehdä päätös nyt.

"Laine, peruuta hitaasti", hän komensi. "Mira, sammuta valot."

Mira napsautti auton valot pois päältä, ja Laine alkoi peruuttaa autoa hitaasti takaisin konttien väliin. Mutta turistit olivat liian lähellä. Yksi heistä – keski-ikäinen mies farkkujen ja kameran kanssa – huomasi auton liikkeen ja osoitti sitä.

"Katsokaa! Tuolla on joku auto täällä!"

Viktorin sydän hakkasi kurkussa. Hän katsoi Miran silmiin, joka tuijotti hänen tietokonettaan tiukasti. "Sataman portti on lukossa", hän sanoi. "Mutta jos pääsemme laiturialueelle, voimme kiertää toisen reitin kautta. Siellä on työkoneita ja... odota." Hän pysähtyi. "Laiva. Laiturilla on tyhjänä seisova rahtialus – sen kautta voimme päästä toiselle puolelle."

"Ei ole aikaa kyseenalaistaa", Viktor sanoi. "Ohjaa."

Auto kääntyi jyrkästi laiturin suuntaan, renkaat vinkuen hiekassa. Takapenkeiltä kuului kiro sanoja, kun Teemu ja Jarkka pitelivät laatikkoja, jotka lähtivät liukumaan. Viktor näki peilistä, kuinka turistit alkoivat juosta kohti heitä, ohjaaja huusi jotain puhelimeen. Mutta nyt he olivat laiturilla, ja edessä seisova rahtialus – "MS Nordica" – oli heidän ainoa mahdollisuutensa.

"Kaikki ulos!" Viktor komensi. "Kannettava tavara mukaan!"

He hyppäsivät autosta ja alkoivat kiivetä laivan aitoja pitkin, kantamassa laatikkoja. Viktor kuuli turistien huudot ja askelten lähestyvän. Joku huusi: "Soitetaan poliisille!" Mutta sitten, kun he olivat laivan kannella, Mira pysähtyi.

"Tämä ei ole tyhjä", hän huudahti.

Laivan kansilla liikkui hahmoja – miehiä merimiespuvuissa. Yksi heistä huomasi heidät ja alkoi huutaa italiaksi. Viktor ei tiennyt, oliko kyseessä laivan miehistö vai sataman työntekijöitä, mutta hänellä ei ollut aikaa miettiä. Hän osoitti laivan toista puolta. "Siellä – pelastusveneet!"

He juoksisivat kohti valkoisia pelastusveneitä, jotka roikkuvat laivan kyljessä. Viktor repäisi köyden irti, ja vene lähti liukumaan alas kohti vettä. Jarkka ja Teemu hyppäsivät sisään, laatikot heiluen vaarallisesti. Mira ja Laine seurasivat perässä, ja Viktor viimeisenä. Vene osui veteen raskaasti, ja moottori käynnistyi äkillisellä ärähdyksellä.

"Vasen kääntö!" Viktor huusi, ja vene kaarsi pois päin satamasta. Heidän takanaan laivan miehistö huusi, ja turistit olivat kerääntyneet laiturin reunaan kuvaamaan heidän pakokeikkaansa puhelimillaan. Valot välkkyivät kuin tuhannet pienet salamavälähdykset.

"Tuo... oli lähellä", Mira huokaisi, kun vene kiiti kohti sataman ulkopuolista pimeyttä.

Viktor ei sanonut mitään. Hän katsoi taakseen, missä poliisin sireenien siniset valot alkoivat välkkyä sataman portilla. Mutta hänen mielessään pyöri enemmän kuin poliisit. Turistien kuvat. Puhelinten tallenteet. Joku oli saattanut napata heistä kuvan – tai auton rekisterikilven. Heidän naamansa olivat vielä tuntemattomia, mutta eivät ikuisesti.

Hän katsoi laatikkoja veneen pohjalla. Tehtävä oli onnistunut, mutta hinta oli ollut korkeampi kuin hän oli osannut odottaa. Ja nyt heillä oli uusi vihollinen: satunnaiset turistit, jotka eivät edes tienneet, mitä olivat todistaneet. Viktorin mieleen juolahti vanha merimies sananlasku: *"Merellä vaarallisin asia ei ole myrsky vaan hiljainen aallokko, joka kätkee syvyyksissään näkymättömät kivut."*

Hän tiesi, että pian joku alkaisi tutkia tätä yötä tarkemmin. Ja silloin heidän varjonsa alkaisivat paljastua.

jatka tarinaa siten, että poliisijohdolla on tietoa sataman rosvojoukosta

Jatko: "Johtolanka"

Luku 1: Poliisipäällikön työpöytä

Poliisipäällikkö Eeva Karila nojautui taakse mustaan nahkaistuntaeseensa ja painoi sormenpäätä ohimoilleen. Hänen edessään oli levitettyä joukko valokuvia: sumuisia kuvankaappauksia satamasta, turistien puhelimesta napattuja kuvia pakenevan veneen valkoisesta kyljestä, sekä auton rekisterikilven suttuinen kuva, josta oli onnistuttu erottamaan osa numerosarjasta. Keskellä pöytää lojui myös raportti, jossa luki punaisella: **LIITTYY SATAMARYÖSTÖÖN 12.10 – EPÄILLYTTÄ AMMATTIRIKOLLISIA.**

Hänen vieressään seisova rikoskomisario Markus Nieminen naputteli kynällään paperia. "Interpol lähetti tänään varoituksen", hän sanoi. "Viime kuukausina samanlaisia ryöstöjä on tapahtunut Tukholmassa ja Tallinnassa. Kaikki satamissa, kaikki ammattimaisesti suoritettuja. Sama modus operandi: turvakameroiden manipulointi, lyhyt aikaviive, ei väkivaltaa. Tässä on järjestäytyntä toimintaa."

Eeva nosti yhden kuvista – sumean kuvan Viktoriin, joka seiso kontin vieressä savuke huulillaan. Kuva oli otettu kaukaa, ja kasvot olivat epäselvät, mutta hänen asentonsa ja tiukka olemuksensa kertoivat tarpeeksi. "Kuka tämä on?"

"Entinen merijalkaväen sotilas, Viktor Korhonen", Markus vastasi. "Hänet erotettiin palveluksesta 2015 kurinpidollisista syistä. Hän on liikkunut harmaalla vyöhykkeellä viime vuosina – turvallisuuskonsulttina, mutta meillä on epäilyjä, että hänellä on yhteyksiä Itämeren salakuljetusverkostoihin. Tämä..." – hän napautti kuvaa – "...oli ensimmäinen kerta, kun hän jäi kiinni kameraan."

Eeva nyökkäsi. "Miten saimme tiedon ryöstöstä niin nopeasti? Yleensä satamaryöstöistä kuluu tunteja, ennen kuin joku huomaa."

Markus hymähti kuivasti. "Meille soitettiin. Anonyymi vihje. Joku halusi, että tietäisimme tästä nopeasti."

Luku 2: Varjon tiimi kokoontuu

Samana iltana, sadan kilometrin päässä satamasta, Viktorin joukko oli koonnut varastinsa

vanhaan maalaistaloon metsän sisään kaivettuun kellariin. Seinillä roikkui karttoja, radiolaitteita ja aseita, ja ilmassa leijui sähköisen jännityksen haju.

"Poliisit tietävät", Viktor sanoi katse kapeana. Hän osoitti projektorilla seinälle heijastettua uutista, jossa poliisipäällikkö Karila puhui "meneillään olevasta tutkinnasta". "Joku puhui. Joko meidän joukostamme tai palkkauksen takana oleva taho."

Mira, joka oli istunut pöydän ääressä naputtamassa tietokonetta, pysäytti sormensa. "Ei voi olla meidän porukasta. Kaikki kommunikaatio on salattua, eikä kukaan ole poistunut."

"Ehkä se oli palkkaus", Jarkka mutisi. Hänellä oli kädessään tölkki olutta, ja hänen äänessään oli ensimmäistä kertaa epävarmuutta. "Ehkä he halusivat, että poliisit tietävät. Jotta meidät sidottaisiin, ja he pääsisivät varastamaan itse."

Viktorin ilme synkkeni. Hän oli miettinyt samaa. Heidän työnantajansa – salaperäinen välittäjä, jota he kutsuivat vain "**Hra X:ksi**" – oli aina vaatinut täydellistä nimettömyyttä. Mutta nyt, kun poliisit olivat perässä, koko operaatio alkoi haista.

Mira katsoi ruutuaan ja huokaisi. "Poliisit ovat jäljittäneet pakettiauton. Se oli vuokrattu varastetulla henkilöllisyydellä, mutta he tietävät nyt, että se liittyy ryöstöön. Ja nämä..." – hän napautti näyttöä, jolla oli turistien kuvia – "...ovat levinneet someen. Yksi reddit-ketju on jo yhdistänyt meidät Tukholman ryöstöihin."

Tilanne oli käymässä kaaokseksi. Viktor katsoi joukkoaan: Teemu puristi puukon kahvaa tiukemmin kuin tarpeen, Jarkka tuijotti oluttölkkiään, ja Laine, hiljainen kuski, nojasi seinään silmät ummessa. Vain Mira näytti rauhalliselta – tai oikeammin, hänen jännityksensä ilmeni vain hänen nopeutuvina sorminaan näppäimistöllä.

"Meillä on kaksi vaihtoehtoa", Viktor sanoi. "Joko häivymme nyt – ja luovumme palkkiosta – tai teemme seuraavan liikkeen ennen kuin poliisit ehtivät lukita kaikki satamat."

Mira katsoi häntä. "Palkkio on sidottu seuraavaan toimituspaikkaan. Emme saa penniäkään, ennen kuin viemme tavarat sinne."

"Missä se on?" Teemu kysyi.

"Ei tiedossa", Mira vastasi. "Hra X lähettää koordinaatit vasta huomenna aamulla. Tavan mukaan."

Viktorin puhelin piippasi. Kaikki kääntyivät katsomaan. Näytöllä oli viesti: **"TAPAAMINEN TÄNÄÄN 23:00 – SATAMA 5, LAIVA 'NORDICA'. TULE YKSIN. - X"**

Hän näytti viestiä joukolle. "Hra X haluaa tavata."

"Se on ansa", Jarkka sanoi heti. "Poliisit tietävät meistä – ja nyt X haluaa sinut sinne? Ei kuulosta hyvältä."

Mira rypisti kulmiaan. "Nordica... Se on sama laiva, josta pakenimme. Ei sattumaa."

Viktor nousi seisomaan. "Minun on mentävä. Jos emme saa palkkiota, tämä kaikki oli turhaa. Ja jos X on pettänyt meidät..." – hän laski kätensä puukon kahvalle – "...silloin hänen täytyy oppia, mikä on virhe."

Luku 3: Ansassa

Kello 22:55, Viktor seisoivat sataman laituri 5:n päässä, musta tuuli takissaan. Nordica oli edelleen sidottuna laiturissa, mutta nyt sen kannella ei näkynyt valoja. Hänen taskussaan oli pistooli, ja hänen korvissaan soi Mira:n ääni langattoman kommunikaattorin kautta:

"Kamerat on sammutettu, mutta varovasti – poliisit ovat partioineet alueella koko päivän. Jos näet mitään, peruutu."

Viktor astui laivan kannelle. Oli täydellisen hiljaista. Hän havaitsi heti, että jotain oli vialla – laivan ovi oli raollaan, ja sen vieressä oli tumma läikky... verta.

Hän veti esiin pistoolin ja työnsi oven auki.

Hra X:n ruumis makasi laivan ruokasalissa, kädet sidottuina, ja suusta valuva vaahto kertoi myrkytyksestä. Vieressä oli pieni musta laukku. Viktor avasi sen – sisällä oli kasapäin käteistä, mutta myös muistiinpano: "**Poliisit tietävät. Heillä on tiedonantaja teidän joukossanne.**

Puhdistin jäljet. - X"

Sitten hän kuuli askeleet. Hän kääntyi – ja näki poliisiautojen siniset valot vilkuttavan sataman portilla. Ja laivan ulkopuolella seisoivat rikoskomisario Markus Nieminen, käsittäessään aseensa ja huutaen: "POLIISI! KÄDET YLÖS!"

Viktorin mielessä välähti: X oli ollut oikeassa. Joku heidän joukostaan oli petturi. Mutta ennen kuin hän ehti reagoida, Mira huusi hänen korvaansa:

"Viktor! Laivassa on pommi! POISTU NYT!"

Hän juoksi. Räjähdyksen puhkesi hänen takanaan, ja hänen maailmansa muuttui tuleksi ja savuksi.

Jatko: "Volgan varjot"

Luku 1: Musta Mercedes

Savu ja sirpaleet leijuilivat vielä ilmassa, kun Viktor lysähti laiturin betonille, korvissa soiden ja kasvoissa tuntien räjähdysten polttaman kuumuuden. Hänen silmänsä hakivat epätoivoisesti pakoreittiä, kun poliisien valoparrat alkoivat pyyhkiä satamaa. Mutta ennen kuin hän ehti liikahtaa, kädet tarttuivat häntä kainaloista ja vetivät pystyyn.

"*Dvigaisja, tovarštš!*" karjaiseva ääni sanoi.

Viktor kääntyi – ja näki neljä miestä mustissa takkeihin pukeutuneena. Heidän kasvoillaan oli ammattimaista tyylyttä, ja yksi heistä puhui murtaen suomea: "Meillä on auto. Seuraa, jos haluat elää."

Viktor ei vastustellut. Hän seurasi miestä kapealle kujalle, jossa odotti musta Mercedes Sprinter -pakettiauto. Ovi avautui, ja hän työnnettiin sisälle. Auton sisällä oli pimeää, ja hänen nenäänsä sivalsi voimakas tupakan savun ja hajusteen sekoitus. Istuessaan hän erotti hahmon penkillä vastapäätä – pitkä, hoikka mies hopeanhoitoisessa silmälasissa, joka heijasti auton kojelaudan himmeää valoa.

"Viktor Korhonen", mies sanoi venäjäksi äänessään matala, karheus. *"Olen kuullut paljon sinusta. Minua kutsutaan Volgaksi."*

Viktor tunsi lihaksensa jännittyvän. Volga – nimi oli tuttua. Juttuja Itämeren rikollispiireistä, jossa mainittiin venäläinen välittäjä, joka liikkui kuin haamu. Tiedettiin, että hänellä oli yhteyksiä Bratvaan, mutta yksityiskohdat olivat sumuisia.

"Oletko sinä se, joka lähetti ne neljä apinaa hakemaan minut?" Viktor kysyi suomeksi.

Volga hymyili kapeasti. *"Da. Sinun täytyy ymmärtää – poliisit olisivat nyt vanginneet sinut, jos emme olisi puuttuneet. Meillä on yhteinen etu."*

"Yhteinen etu?" Viktor ärsi. "En tee töitä venäläisten kanssa."

Volga nojautui eteenpäin, ja kojelaudan valo valaisi hänen kasvonsa. Hänellä oli terävä leuka ja arpi oikean silmän alla, kuin veitsen viilto. *"Hra X oli minun liittolaiseni",* hän sanoi. *"Hänen kuolemansa... häiritsee suunnitelmaamme. Sinä ja sinun joukkosi olette nyt ainoa linkki siihen, mitä varastitte."*

Viktorin katse koveni. "Mitä te haluatte?"

"Tavarat", Volga vastasi. *"Ne kuuluvat nyt minulle. Ja te autatte viemään ne Pietariin. Vastineeksi annan teille uuden identiteetin ja palkkion, joka tekee teistä rikkaita."*

Viktor mietti nopeasti. Tämä oli ansa – mutta myös mahdollisuus. Hänen joukkonsa oli juuri menettänyt luottamuksen, poliisit olivat kannoillaan, ja nyt venäläiset tarjosivat ulospääsyä. Mutta Volga ei ollut mies, jolta kannatti kieltäytyä.

"Minun täytyy puhua tiimini kanssa", Viktor sanoi.

Volga nyökkäsi ja napautti kättään ikkunaan. Auto lähti liikkeelle. *"Sinulla on yksi tunti. Sitten palaamme satamaan."*

Luku 2: Kellarin kireys

Maalaistalon kellarissa oli ilmassa sähköistä jännitystä, kun Viktor kertoi tiimilleen tapaamisesta.

"Venäläiset?" Mira sanoi epäuskoisena. "He myivät meidät heti, jos poliisit painostavat."

"Ei Volga", Jarkka mutisi. Hän oli istunut hiljaa nurkassa, mutta nyt hänen äänessään oli epätavallinen paino. "Volgan maine... se ei ole pelkkä välittäjä. Hän on *bratokin* – pieni bratva.

Jos hän sanoo, että suojelee, hän suojelee. Mutta jos kieltäydyt..." – hän teki merkittävän eleen kaulaansa.

Teemu nousi seisomaan, punoittava naama. "En halua mitään tekemistä näiden pellejen kanssa! Meidän omat ongelmat riittää!"

Laine, joka harvoin puhui, nosti katseensa. "Poliisit tietävät meidän auton. Ja turistien kuvat. Emme voi jäädä tänne."

Viktor katsoi Miraa. "Mitä löydät Volgasta?"

Mira naputteli nopeasti tietokonettaan. "Volga... oikea nimi Dmitri Volkov. Entinen FSB:n agentti, erotettu 2010. Epäilty useista salakuljetuksista Itämerellä. Interpolin listoilla. Ja... odota." – hän pysähtyi – "Hänellä on yhteys Hra X:ään. He olivat kumppaneita viime vuonna Tallinnan satamaryöstössä."

Viktor nyökkäsi. "Joten hän tietää, mitä varastimme. Ja jos Hra X petti meidät, Volga saattaa olla ainoa tie saada palkkiomme."

Mira sulki kannettavansa. "Tai hän haluaa meidät hengiltä. Mutta... en näe muuta vaihtoehtoa."

Luku 3: Sataman sydän

Kello 03:17, sataman laiturilla odotti Volgan musta laiva – vanha kalastustroolari, jonka kyljessä luki "Maritsa". Sen kansilla liikkui varjoja, ja Viktor erotti aseistettuja miehiä.

Volga seiso laiturilla savuke kädessään. "Hyvä, hän sanoi, kun Viktor saapui joukkonsa kanssa. *"Nyt näytän teille, miksi tarvitsette minua."*

Hän viitto heitä laivan kansille, jossa oli avattu kontti – sama, jonka he olivat ryöstäneet edellisenä yönä. Volga repäisi irti yhden laatikon kannen ja otti esiin metallisen putkilaitteen, jossa oli venäjänkielistä tekstiä.

"Tämä", Volga sanoi, "ei ole tavallista aselastia. Tämä on Zvezda-35 – uuden sukupolven elektroninen häirintälaitte. Kehitetty Venäjän armeijalle. Hra X varasti sen minun asiakkaaltani, ja nyt he haluavat sen takaisin."

Mira tuijotti laitetta. "Tämä... tämä voi sammuttaa kommunikaatiot koko kaupungista."

"Da. Ja se on arvokasta. Pietarissa on ostaja, joka maksaa 20 miljoonaa euroa. Te saatte 10%. Mutta ensin meidän täytyy kuljettaa se Volgan siltojen kautta – ja poliisit eivät saa sitä koskaan nähdä."

Viktorin puhelin värähti. Hän vilkaisi viestiä – Mira oli lähettänyt salakoodilla: "Poliisit lähestyvät. Joku on vuotanut sijaintimme."

Volga näki hänen ilmeensä. "Aika on lopussa. Päätä nyt."

Ennen kuin Viktor ehti vastata, sataman pääportilta kuului auton moottorin ääni. Siniset valot välkähtivät.

"*Blyat!*" Volga karjaisi. "*Laivoon – NYT!*"

Luku 4: Volgan ansa

He syöksyivät laivaan, ja moottorit ulvoivat käyntiin. Poliisiautoja kiisi laiturille, ja ensimmäiset laukaukset kaikuivat. Viktor näki komisario Niemisen juoksevan kohti heitä, ase kädessä.

"*Ampukaa heidät!*" Volga komensi venäläisille miehilleen.

Mutta kun Viktor kääntyi, hän näki jotain, mikä jäädytti hänen verensä. Volgan miehet osoittivat aseillaan heitä – Viktorin joukkoa.

"*Olen pahoillani, toveri*", Volga sanoi kylmästi. "*Mutta teidän täytyy kuolla, jotta jälkiä ei jää.*"

Viktor ehti nähdä Miran tarttumassa tietokoneeseensa, kun ensimmäinen laukaus laukesi.

jatka tarinaa siten, että laukaus meni ohi mutta rosvojoukko pääsi pakoon

Jatko: "Häivähdys pimeässä"

Laukaus räjäytti ilman Viktorin korvan vierestä, ja hän syöksyi maahan vetäen Miran mukaansa. Laivan kansi oli kaoottinen – poliisien huudot, Volgan miesten karjumiset ja moottorin ulvonta sekoittuivat yhteen. Jarkka ja Teemu olivat jo liikkeessä; Jarkka sinkosi tyhjiä laatikoita venäläisten miesten päälle, kun Teemu tempaisi aseensa yhden heidän käsistään.

"Veneeseen!" Viktor karjui ja osoitti laivan perässä roikkuvaa pientä moottorivenettä.

Mira, joka oli kaivanut tietokoneensa esiin, naputteli nopeasti. "Hälytys sammutettu – mutta meillä on 30 sekuntia ennen kuin kamerat käynnistyvät uudelleen!"

He ryntäsivät laivan perälle, kun Volga huusi venäjäksi käskyjä. Yksi hänen miehistään ampui sarjan laukauksia, mutta ne osuivat teräsrautoihin, sinkoen kipinöitä. Laine, joka oli juossut edellä, hyppäsi veneeseen ja käynnisti moottorin.

"Kaikki kyytiin!" hän karjui.

Viktor työnsi Miran veneeseen ja käänsi ampuma-asentoon. Hän näki Volgan seisomassa laivan kannella, kasvot vääristyneenä raivosta. "Tämä ei ole loppu!" venäläinen karjui.

"Ei vielä", Viktor mumisi ja ampui sarjan varoituslaukauksia Volgan jalkojen viereen, pakottaen hänet vetäytymään.

Vene kaarsi vauhdilla sataman mustiin vesiin, ja he katosivat hetkeksi sumun ja pimeyden suojiin. Heidän takanaan kuului vielä poliisien radion ääniä ja Volgan miesten kirosanoja.

Luku 2: Piilopaikka

He pysähtyivät vanhaan hylättyyn varastoon sataman laitamilla. Ilma haisi homeelle ja

merivedelle, ja ikkunoista pilkkotti rikkinäistä lasia. Mira oli jo avaamassa tietokonettaan, kun Viktor kääntyi Jarkaan päin.

"Miten poliisit tiesivät sijaintimme?" hän kysyi tiukasti.

Jarkka pudisti päätään. "Ei ollut minä. Enkä usko, että kukaan meistä."

Mira katsoi näyttöään. "Volga. Hän vuoti sijaintimme poliiseille. Hän halusi meidät kiinni – ja laitteen."

"Laitteen?" Teemu ärisi. "Mikä laite?"

Mira otti esiin pienen metallisen laatikon, jonka hän oli napannut laivalta ennen pakoreissua. "Zvezda-35. Volga puhui siitä. Tämä voi olla avain kaikkeen – ja syy, miksi hän haluaa meidät hengiltä."

Viktorin katse kiristyi. "Mitä se tekee?"

"Se on elektroninen häirintälaitte", Mira selitti. "Se pystyy sammuttamaan kaiken viestinnän alueelta – poliisien radiosignaalit, GPS:n, jopa sähköt. Jos tämä päätyy Venäjälle... tai jollekulle muulle..."

Heidän keskustelunsa keskeytyi, kun Laine, joka oli vartioinut ovea, huusi: "Autoja lähestyy! Ei poliiseja – mustia pakettiautoja."

Viktor kurkisti ikkunasta. Kolme mustaa Mercedes Sprinteriä pysähtyi varaston eteen. Ovista hyökyli aseistettuja miehiä – Volgan kasvot näkyivät yhden auton ikkunassa.

"Meillä on 20 sekuntia", Viktor sanoi. "Mira, käytä sitä laitetta. *Nyt.*"

Luku 3: Zvezda-35

Mira kytki laitteen nopeasti kannettavaansa ja napautti näppäimiä. "Valmis... *nyt.*"

Hän painoi enteriä.

Äkillinen, kimeä ääni täytti ilman, ja kaikki valot sammuiivat ympärillä. Autojen valot, katuruudut, jopa puhelimien näytöt pimenivät. Volgan miehet huusat hämmästyneinä pimeässä.

"Liikkeelle!" Viktor komensi.

He ryömivät varaston takaovesta ulos kapealle kujalle, joka johti sataman vilkkaammalle alueelle. Volgan miehet yrittivät ampua sokeasti, mutta Zvezda-35:n häiriö teki heidän lämpökameroistaan hyödyttömiä.

"Tässä!" Mira huusi ja osoitti pientä ruokakauppaa, jonka valot olivat sammuneet. He syöksyivät sisään ja juoksivat kauppaan johtavan takakäytävän läpi, kunnes pääsivät toiselle kadulle.

"Jaetaan", Viktor sanoi. "Jarkka ja Teemu – menkää kohti metroa. Laine ja Mira, kanssani. Tavataan Koivusaaren varastolla kahden tunnin päästä."

Luku 4: Volgan varoitus

Kahden tunnin kuluttua he olivat turvassa vanhassa teollisuusvarastossa, joka oli ollut heidän hätäpaikkansa kuukausia. Mira oli jälleen kytkenyt laitteen päälle, tällä kertaa tutkiakseen sen toimintaa.

"Volga tulee jäljestämään meitä", Jarkka sanoi. "Hän ei unohda."

"Ei", Viktor myönsi. "Mutta nyt meillä on etu." Hän katsoi Zvezda-35-laitetta. "Tämä on meidän vipuamme. Ja tiedämme, että Volga haluaa sen takaisin."

Mira kohotti katseensa. "Tässä on myös riski. Jos joku toinen – poliisit, mustat markkinat – saa tietää tästä, meistä tulee kaikkien kohteita."

Heidän keskustelunsa keskeytyi, kun Viktorin puhelin pärähti. Tekstiviesti: **"Ette voi piileskellä ikuisesti. Tarjoan vielä yhden mahdollisuuden: tuokaa laite Mustanmullan satamaan huomenna keskiyöllä. Vaihtokaupaksi: palkkionne ja turvan. -V"**

Viktor näytti viestiä joukolle. Teemu naurahti kuivasti. "Ja luottaisimme häneen?"

"Emme", Viktor sanoi. "Mutta ehkä voimme käyttää häntä hyväksemme." Hän kääntyi Miraan päin. "Pystytkö säätämään tätä laitetta niin, että se tekee enemmän kuin sammuttaa signaalit? Esimerkiksi... lähettää viestin?"

Mira hymyili ensimmäistä kertaa päivään. "Voin tehdä siitä iskun, joka polttaa kaikki Volgan laitteet tyhjäksi."

"Tee se", Viktor sanoi. "Huomenna keskiyöllä Volga oppii, mitä tapahtuu, kun leikit tulella."

jatka tarinaa siten, että suomen hallitus saa tilannetietoa

Jatko: "Valtion varjossa"

Luku 1: Kriisipalaveri Helsingissä

Pääministeri Sanna Korpela nojautui kokouspöydän ääreen, kasvot jääkylminä. Hänen edessään oli levitettyä SUPO:n päivittäistiedote, jossa korostettiin yhtä sanaa punaisella: **ZVEZDA-35**. Hänen vieressään istui puolustusministeri Antti Rantanen ja SUPO:n pääjohtaja Laura Miettinen, jonka silmälasit heijastivat hätävalmiuskeskuksen sinisiä karttanäyttöjä.

"Interpol varoitti tästä laitteesta viikko sitten", Miettinen sanoi. "Se on Venäjän aseteollisuuden huipputeknologiaa – testattu Ukrainassa helmikuussa. Jos joku saa sen aktivoitua Suomessa, se voi lamauttaa kriittisen infrastruktuurin: sähkö, sairaaloiden varageneraattorit, jopa puolustusvoimien viestimet."

Pääministeri puristi kynää niin tiukasti, että sen puu halkesi. "Miten tämä päättyi satamaryöstäjien käsiin?"

"Kyseessä on ollut kansainvälinen operaatio", Rantanen vastasi. "Hra X, palkkausvälikätenä toimiva taho, varasti laitteen Venäjältä ja yritti myydä sitä Mustalle pörssille. Nyt venäläiset haluavat sen takaisin – ja Viktor Korhosen joukko on joutunut pelinappulaksi."

Korpela nousi seisomaan. "Emme voi antaa sen päätyä kenenkään käsiin. SUPO:n on löydettävä laite ennen kuin se aktivoidaan – tai ennen kuin Venäjä käyttää tätä provokaationa hyökätäkseen."

Miettinen nyökkäsi. "Meillä on jo joukkoja liikkeellä. Poliisipäällikkö Karila ja komisario Nieminen ovat saaneet tiedon, että laite on Mustanmullan satamassa huomenna keskiyöllä. Valmistaudumme sieppaamaan sen molemmilta osapuolilta."

Luku 2: Viktorin tiimi valmistautuu

Samana aikana Koivusaaren varastossa Mira tarkisti Zvezda-35:n asetuksia viimeisen kerran. Hänen sormensa tärisivät hieman – laitteen koodi oli monimutkaisempi kuin mikään, mihin hän oli koskaan törmännyt. Viktor seiso ikkunassa, silmät mustissa vesissä kajastelevan sataman valoissa.

"SUPO tietää", Mira sanoi hiljaa. "Heidän dronekameransa ovat skannanneet tämän alueen kolme kertaa viimeisen tunnin aikana. Jos menemme Mustanmullan satamaan, se on ansa."

"Tiedän", Viktor vastasi. "Mutta jos emme käy vaihtokaupassa, Volga tappaa meidät. Ja jos poliisit saavat meidät kiinni, istumme vankilassa ikuisesti." Hän kääntyi joukon puoleen. "Meidän täytyy muuttaa suunnitelmaa. Emme voi luottaa keneenkään – paitsi itseemme."

Teemu nousi seisomaan, puukko kädessään. "Mitä ehdotat?"

Viktor osoitti laitetta. "Mira virittää tämän lähettämään häiriöaallon, joka polttaa Volgan laitteet. Mutta samalla me käytämme sitä hyväksemme – lamautamme sataman valvontajärjestelmät ja pakooneitin. Poliisit eivät näe meitä, kunnes olemme jo kaukana."

Jarkka mutisi: "Entä jos laite räjähtää käsiin?"

Mira katsoi häntä. "Silloin koko Helsinki pimenee. Mutta riski on pakko ottaa."

Luku 3: Mustanmullan satama – Keskiyö

Kylmä tuuli viilsi sataman betonikenttää, kun Viktorin joukko hiipi konttien lomitse. Heidän edessään oli vanha kalastajaverna, jonka kyljessä luki "Marina". Volga seiso sen kannella, mustat nahkakäsineet kädessään, ja hänen ympärillään seiso kuusi aseistautunutta miestä.

"*Olettepa rohkeita*", Volga sanoi. "*Mutta missä on laite?*"

Viktor nosti laatikon. "Ensiksi rahat ja passit."

Volga nyökkäsi, ja yksi miehistä toi esiin mustan matkalaukun. Mutta ennen kuin kauppa ehti tapahtua, satamaan kaikui helikopterin ääni. SUPO:n joukot laskeutuivat katolle, ja poliisin valoparrat sytyttivät yön päivänvaloiseksi.

"Seis! Kädet ylös!" karjui komisario Nieminen, joka juoksi eteenpäin ase ojennettuna.

Volga kiristi otettaan laatikosta. "*Petos!*" hän karjui ja tarttui pistooliinsa.

Samaan sekuntiin Mira napautti enteriä. Zvezda-35 päästi terävän, korvia repivän äänen, ja kaikki valot sammuiivat. SUPO:n helikopterin valot sammuiivat, ja poliisien radiosignaalit katkesivat. Mustanmullan satama upposi täydelliseen pimeyteen.

"Juoskaa!" Viktor karjui ja työnsi laatikon Volgan käsiin. "Nyt!"

Luku 4: Kolmen tulen keskellä

Seuraavat minuutit olivat sekasortoista juoksua, laukauksia ja huutoja. SUPO:n joukot yrittivät saartaa alueen, mutta Zvezda-35:n häiriöt tekivät heidän teknologiansa hyödyttömäksi. Volgan miehet ampuivat sokeasti, kun Viktorin joukko kiipesi sataman aitojen yli.

Mira tarttui Viktorin käsivarteen. "Laitteen akku kestää vielä kaksi minuuttia! Meidän täytyy päästä veneeseen!"

He syöksyivät laiturille, missä Laine odotti moottoriveneellä. Mutta kun he olivat juuri hypäämässä kyytiin, Volga ilmestyi heidän eteensä puukko kädessään. Hänen kasvonsa olivat veressä, ja hänen silmänsä olivat villit.

"*Ette pääse pakoon!*" hän karjui.

Viktorin käsi liikahti salamannopeasti. Hänen puukkonsa upposi Volgan kylkeen, ja venäläinen kaatui laiturille kirkuen. Mutta ennen kuin Viktor ehti hypätä veneeseen, Volga tarttui hänen jalkaansa.

"*Tämä ei ole... ohi...*", Volga kuiskasi enen kuin kädet pettivät.

Vene lähti liikkeelle, kun Zvezda-35:n häiriöt sammuiivat. Valot syttyivät takaisin, ja poliisien huudot kaikuivat taas. Mutta Viktorin joukko oli jo kaukana, piilossa Itämeren sumussa.

Luku 5: Valtion salaisuus

Aamunkoitteessa SUPO:n päämajassa Laura Miettinen tuijotti tyhjää näyttöä. Volgan ruumis oli löydetty satamalta, ja Zvezda-35 oli kadonnut.

"Korhonen on paennut", komisario Nieminen sanoi. "Mutta laite on edelleen hänen hallussaan."

Miettinen sulki silmänsä. "Ei. Katsokaa tätä." Hän näytti valvontakameran kuvaa: Mustanmullan satamassa, pimeyden lomasta, eräs SUPO:n agentti oli napannut laatikon maasta ja kadonnut sen kanssa.

"Kuka hän on?" Nieminen kysyi.

Miettinen katsoi häntä. "Agentti 47. Hän työskentelee... erikoistehtäviin. Hallitus ei halua, että kukaan saa tietää Zvezda-35:stä. Se on nyt turvassa."

Mutta kuvassa, sumuisen kameranurkkaan jääneessä varjossa, näkyi vielä toinen hahmo – Mira, joka oli palannut hakemaan laitetta.

jatka tarinaa siten, että suojelupoliisi saa tilannetietoa

Jatko: "SUPO:n silmät"

Luku 1: Tilannesali Helsingin sydämessä

SUPO:n päämajan tilannesali oli täynnä hiljaista kiirettä. Näyttöjen sininen valo heijasti kasvoja, jotka tuijottivat reaaliaikaista karttaa Helsingin satamista. Päivystävä johtaja Elias Vainio seiso huoneen keskellä, sormet kosketuksissa holografiseen projektioon, joka näytti Viktorin joukon viimeisimmän liikkeen – pienen punaisen pisteen katoavan Koivusaaren varaston läheisiltä teollisuusraitilta.

"Lähetimme hälytyksen kaikkiin satamiin", eräs analyytikko sanoi. "Mutta heillä on se laite. Zvezda-35 voi sammuttaa kamerat ja sensorit milloin tahansa."

Vainio nyökkäsi. "Ei pelkästään satamiin. Laitteella on kantama kymmeniä kilometrejä. Jos he aktivoivat sen keskustassa, kaikki häviää – liikennevalot, sairaaloiden hätägeneraattorit, jopa meidän omat järjestelmämme."

Hänen puhelimensa värisi. Tekstiviesti: **"Raportti: Volgan puhelin löydetty Mustanmullan satamasta. Tietokanta purettu. Katso liite."**

Vainio avasi tiedoston. Siinä oli lista nimiä, koordinaatteja ja yksi tuttu kasvokuva – Mira Lehtonen, Viktorin joukon koodinmurtaja. Hänen taustaltaan paljastui jotain, mitä SUPO ei ollut tiennyt: Mira oli ollut vuosia sitten SUPO:n rekrytointilistalla, mutta hänen kykynsä oli ohjautunut mustille markkinoille.

"Tämä muuttaa kaiken", Vainio mutisi. "Heillä on nainen, joka tietää meidän menetelmistämme."

Luku 2: Signaalintorjunta ja salakuuntelu

Samaan aikaan Pasilan poliisitalolla komisario Markus Nieminen selasi SUPO:n jakamia tiedusteluraportteja. Hänen katseensa pysähtyi tekniseen analyysiin: Viktorin joukko oli käyttänyt polkupyöriä paetessaan Mustanmullan satamasta, ja yhdestä pyörästä oli löytynyt sormenjälki – Jarkka Mäkisen.

"Tiedämme heidän nimensä, kasvonsa ja liikkeensä", Nieminen sanoi rikosylikomisario Anneli Rautiolle. "Mutta jokin tässä haisee. Miksi SUPO on niin kiinnostunut?"

Rautio kohautti olkiaan. "He eivät kerro. Mutta minulla on yhteyshenkilö – eräs Merivoimien signaalitiedustelun upseeri. He ovat havainneet outoa radiosähköistä häiriötä Itämerellä. Sama taajuus kuin Zvezda-35 käyttää."

Nieminen nousi seisomaan. "Mennään jututtamaan."

Kolmen tunnin päästä he olivat Upinniemen tukikohdassa, missä Merivoimien Erikoisosasto SEAL tutki saamiaan häiriöitä. Komentajakapteeni Hämäläinen osoitti näyttöä, jolla oli aaltomuotoja.

"Tämä häiriö tulee Saaristomereltä", Hämäläinen sanoi. "Joku testaa Zvezda-35:n tehoja pienemmällä skaalalla. Se ei ole Viktorin joukko – heillä ei ole laivastoresursseja."

Nieminen rypisti otsaansa. "Venäläiset?"

"Ei", Hämäläinen vastasi. "Signaali on sama kuin Tallinnan satamaryöstössä. Joku muu on saanut käsiinsä saman teknologian."

Luku 3: Mira ja laite

Koivusaaren varastossa Mira kytki Zvezda-35:n uudelleen käyttöön, hikisen otsansa kiiltäen valvomattomien LED-valojen alla. Hän oli murtautunut laitteen salaukseen ja löytänyt sen sisältä piilotetun tiedoston: "**Operaatio Valkoinen Myrsky**" – suunnitelman lamauttaa Suomen sähköverkko ja kommunikaatiot ennen hybridioperaatiota.

"Tämä ei ole pelkkä ase", Mira kuiskasi. "Tämä on sotilaallinen pelinappula. Ja joku on myymässä sen eteenpäin."

Viktor tuli hänen taakseen. "Kuka?"

Mira napautti näyttöä. "Katso tätä viestiä, jonka kaappasin Volgan puhelimesta. Hän oli yhteydessä yritykseen nimeltä **Arctic Secure Oy** – suomalainen turvallisuusfirma, joka työskentelee valtion kanssa."

Viktorin ilme synkkeni. "SUPO?"

"Tai joku sen sisällä", Mira sanoi. "Jos joku haluaa kaataa Suomen verkot, he tarvitsevat apua sisältä käsin."

Heidän keskustelunsa keskeytyi, kun Jarkka huusi varaston ovelta: "Autoja tulossa! Ei poliiseja – mustia pakettiautoja, sama kuin Volgan kanssa!"

Viktor katsoi Miraa. "Aika testata tätä."

Luku 4: SUPO:n verkosto aktivoituu

SUPO:n tilannesalissa hälytysvalot välkähtelivät. Projektorinäytölle ilmestyi reaaliaikainen kuva Koivusaaren varaston läheltä – lämpökamerakuvaa, jossa näkyi viisi lämpötahraa liikkuvan varaston sisällä.

"Signaalitiedustelu vahvistaa: Zvezda-35 on aktiivinen", tekninen analyytikko sanoi. "Ja meillä on vierasliikennettä."

Vainio nojautui eteenpäin. "Kuka?"

"Tunnistamattomia ajoneuvoja. Rekisterikilvet peitossa. Lämpökuvassa näkyy aseistettuja miehiä."

Vainio painoi nappia mikrofoniin. "Kaikki yksiköt – liikkeelle. Tämä on nyt SUPO:n operaatio. *Elävänä otettava.*"

Luku 5: Kolmiodraama

Varaston pihalla mustat pakettiautot pysähtyivät. Ovista hyökyi aseistettuja miehiä – ei venäläisiä, vaan suomalaisia palkkasotilaita, joiden univormuissa luki **Arctic Secure**. Heidän johtajansa, pitkä mies parta naamallaan, nosti kätensä.

"Tiedämme, että teillä se on", hän karjui. "Luovuttakaa laite, niin saatte elää."

Viktor astui ulos varjosta, Zvezda-35 kädessään. "Miksi? Jotta voitte myydä sen takaisin Venäjälle?"

Mies naurahti. "Venäjä? Ei. Tämä on kotimaista bisnestä. Joku haluaa Suomen heikkoon tilaan – ja me olemme heidän työkalujaan."

Ennen kuin keskustelu ehti edetä, taivaalta kuului helikopterin ääni. SUPO:n joukot laskeutuivat köysien varassa, ja Vainion ääni kaikui kovaäänisestä: "SUPO! Kädet taakse niskaan!"

Arctic Securen miehet ampuivat kohti helikopteria, mutta Mira oli jo aktivoidut Zvezda-35:n täydellä teholla. Äkillinen, sähköinen pamaus tyhjensi ilman, ja kaikki elektroniikka sammui – mukaan lukien SUPO:n helikopterin moottorit. Kone syöksyi kohti metsää, mutta laskeutui viime hetkellä liukumaan järven jäälle.

Viktorin joukko pakeni sumun suojiin, kun Arctic Securen miehet ja SUPO:n agentit jäivät taistelemaan pimeässä.

Luku 6: Tieto vuotaa

Myöhemmin samana iltana pääministeri Korpela istui SUPO:n erikoisraportin ääressä. Sen mukaan Zvezda-35 oli edelleen Viktorin joukon hallussa, Arctic Secure oli peiteyritys, jolla oli yhteyksiä äärioikeistolaisiin piireihin, ja Venäjä oli lähettämässä omia joukkojaan Selkämerelle.

"Meillä on sotilaallinen kriisi käynnissä", Korpela sanoi. "Mutta kuka Arctic Securen taustalla on?"

Vainio pudisti päätään. "Seuraava askel on Mira Lehtonen. Hän on ainoa, joka ymmärtää laitetta – ja hänellä on motiivi pelastaa itsensä. Tarjoamme hänelle sopimusta: laite valtiolle, ja hän saa uuden identiteetin."

Korpela nyökkäsi. "Tee se. Mutta jos he eivät suostu..."

"Tiedän", Vainio sanoi. "Silloin meidän täytyy tuhota laite – ja heidät."